

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/338/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813202567
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7813202567.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka, JUDr. Ladislava Čakociho a JUDr. Adriany Murínovej právnej veci žalobcu: X. E., R..F.. X. G., F. F. X. E.R., Š. XX, IČO: XXXXXXXX, zastúpeného L.. B. T., advokátkou, so sídlom v E., Č. Y. X, proti žalovanému I. T. Z. N., F..E..D.., so sídlom v V., P. XXX, prevádzka Š. XXX, E., C.: XXXXXXXX, o zaplatenie 4.944,21 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 20. augusta 2013 č.k. 4C/54/2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo veci samej.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.944,21 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 6.5.2011 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 3.054,87 eura, ktoré je povinný zaplatiť právnej zástupkyňi žalobcu, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že žalobca svoj peňažný nárok uplatňoval z titulu dlžného nájomného a služieb spojených s užívaním nebytových priestorov v priestoroch „OKC“ na základe zmluvy zo dňa 23.9.2005 č. 26/25/2005 o nájme nebytových priestorov, uzavretej v zmysle zák. č. 116/1990 Zb., v znení jej dodatkov a príloh o dodávke elektrickej energie, plynu, vody a iných služieb spojených s nájmom nebytových priestorov, a to za obdobie od januára 2010 ku dňu 31.5.2011. Poukázal na obranu žalovaného, ktorý namietal výšku žalobcom uplatnenej peňažnej pohľadávky tvrdiac, že dohodnutá výška nájmu sa stala pre neho neprimerane vysokou, pretože pre pokles tržieb a druhotnú platobnú neschopnosť nájom nebol schopný splácať, pričom žalobca jeho žiadosti o splátky nevyhovel, hoci sám mu doposiaľ nezaplatil za totem pred „OKC“, ani za to, že osadil reklamné štítky na vchodových dverách a oblepil dvere na toaletách. Ďalej poukázal i na jeho tvrdenie, že so žalobcom uzavrel nevýhodnú zmluvu, lebo ako subjekt vykonávajúci služby mal platiť o polovicu nižšie nájomné, že zmluva je uzavretá v rozpore s § 3 a § 4 zák. č. 116/1990 Zb. pre neurčitosť predmetu nájmu a že žalobcovi vznikol neoprávnený majetkový prospech, pretože mu účtoval nájomné v rozpore so všeobecným nariadením mesta o zásadách pre určovanie výšky nájomného za nájom a podnájom nehnuteľností a hnuťelného majetku vo vlastníctve mesta.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalovaný na základe zmluvy č. 26/25/2005 užíval od roku 2005 nebytový priestor č.d. 4, na prízemí budovy „OKC“ o rozlohe 23,52 m² ako fotoateliér, následne

tieto prenajaté priestory so súhlasom žalobcu odovzdal dňa 30.11.2010 novej nájomníčke a na základe dodatku č. 7 k zmluve č. 26/25/2005 začal užívať žalobcom mu prenajaté nebytové priestory - miestnosť číslo 12 o výmere 46,60 m² na prízemí a skladovú miestnosť číslo S 20 o výmere 20 m² v suteréne tohto objektu.

Po právnom posúdení veci podľa § 1, § 3 ods. 1 až 4 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil, že účastníci uzavreli dňa 23.9.2005 platnú zmluvu o nájme nebytových priestorov č. 26/25/2005, predmetom ktorej bol prenájom nebytových priestorov v budove obchodno-kultúrneho centra, t.j. v nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Konštatoval, že medzi účastníkmi nebol sporný vznik, trvanie a skončenie nájmu, rozpor uzatvorenej nájomnej zmluvy s dobrými mravmi preukázaný nebol a pokiaľ žalovaný namietal výšku nájmu poukazom na Zásady pre určovanie výšky nájomného za nájom a podnájom nehnuteľností a hnuiteľného majetku vo vlastníctve mesta a na výšku nájomného iných nájomcov nebytových priestorov v budove „OKC“ Rožňava, tieto námietky mal za právne irelevantné vzhľadom na skutočnosť, že nájomná zmluva je dvojstranný právny úkon založený na konzense zmluvných strán, žalovaným prenajatý nebytový priestor nebol vlastníctvom mesta Rožňava, ani ním nebol odovzdaný do správy žalobcu a označené zásady sa týkali len nájmu a podnájmu majetku vo vlastníctve mesta.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 149 ods.1 O.s.p. a procesne plne úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu spolu vo výške 3.054,87 eura, pozostávajúcu z náhrady za žalobcom zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 352 eur a z trov právneho zastúpenia v sume 2.702,87 eura, ktoré vyčíslil podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Podľa obsahu uplatnil odvolací dôvod uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Navrhol zmeniť rozsudok, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 429,07 eura vrátane DPH. V dôvodoch odvolania v podstate zopakoval svoju argumentáciu v priebehu konania o likvidačnom charaktere zmluvy č. 26/25/2005 o nájme a podnájme nebytových priestorov zo dňa 23.9.2005, v znení jej dodatkov, jej rozpore s dobrými mravmi, s ust. § 3 ods. 3 zák. č. 116/1990 Zb. i so všeobecným nariadením mesta Rožňava o zásadách pre určovanie výšky nájomného za nájom a podnájom nehnuteľností a hnuiteľného majetku vo vlastníctve mesta, ako i svoje tvrdenie, že vykonal pre žalobcu práce, za ktoré mu žalobca nezaplatil. Doplnil, že z dôvodu, aby nemusel riešiť následne ďalšie vzťahy so žalobcom, vystavil „za vykonané práce faktúry, ktoré mu zaslala spolu so zápočtom na jeho pohľadávku“ (č.l. 84 súdneho spisu) a z dôvodu „informácie pre súd“, zaslala uvedené faktúry a zápočet ako prílohu odvolania. V časti výroku o trovách konania poukázal na to, že prvostupňový súd nezohľadnil zápočet čiastky, o ktorú bola ponížená faktúra vo vyúčtovaní trov a namietol, že v rozpore s „vyhláškou“ priznal náhradu trov za predžalobnú výzvu zo dňa 21.1.2011, za vyjadrenie k odpovedi žalovaného zo dňa 7.2.2012 a rokovanie s protistranou dňa 22.2.2012. Namietol tiež účelnosť trov vynaložených za porady s klientom dňa 18.3.2013, 26.7.2013, písomné podanie vo veci dňa 29.7.2013 v spojení s úkonom účasť na pojednávaní dňa 23.7.2013, na ktorom právny zástupca žalobcu nebol riadne pripravený a nevedel sa vo veci vyjadriť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania za písomné vyjadrenie k odvolaniu v sume 178,78 eura. Zhrnul argumentáciu sporových strán v priebehu konania a uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dôsledne dokazovanie vo veci a správne a zákonne rozhodol. Tvrdenia žalovaného označil za účelové s cieľom oddialiť splnenie dlhu. Zdôraznil, že žalovaný súhlasil s úhradou dlžného nájomného za prenajaté nebytové priestory a len v snahe oddialiť rozhodnutie vo veci začal porovnávať výšku nájomného s inými nájomcami. Pokiaľ v odvolaní navrhol započítať svoju pohľadávku vo výške 871,67 eura, poukázal na skutočnosť, že žalovaný vystavil faktúru pod č. 372013 až dňa 10.10.2013 so splatnosťou dňa 17.10.2013, preto táto faktúra nemohla byť predmetom obrany, resp. vzájomného návrhu žalovaného

v konaní na súde prvého stupňa, navyiac žiadne práce v nej uvedené si u žalovaného neobjednal a ani nikdy pre neho neboli vykonané.

Odvolačí súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) na základe včas podaného odvolania (§ 204 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania § 214 ods. 2 O.s.p., keďže v posudzovanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedený v § 214 ods. 1 O.s.p., za dodržania podmienok ust. § 156 ods. 3 O.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že odvolaciemu súdu patrí preskúmacie právo (aj povinnosť) len v rozsahu určenom rozsahom odvolania a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 205 a § 205a O.s.p..

Podľa obsahu žalovaný namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p..

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. možno uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav ku ktorému dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, prípadne zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu dospel k záveru, že v prejednávanom prípade odvolací dôvod uplatnený žalovaným nie je naplnený. Odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé prívodiť zmenu, či zrušenie napadnutého rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli. Vykonané dokazovanie následne vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Na základe takto dostatočne zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdil, na danú vec aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vo veci správne rozhodol. Rozsudok je vecne správny v jeho výroku, vrátane akcesorického výroku o trovách konania a preto je potrebné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Len na zdôraznenie správnosti dôvodov preskúmaného rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd považuje za potrebné dodať:

Predmetom konania je žalobcom uplatnený peňažný nárok na zaplatenie sumy 4.944,21 eura s príslušenstvom, uplatnený z titulu dlžného nájomného a služieb spojených s užívaním nebytových priestorov v nehnuteľnosti žalobcu na základe zmluvy zo dňa 23.9.2005 č. 26/25/2005 o nájme

nebytových priestorov, v znení jej dodatkov a príloh o dodávke elektrickej energie, plynu, vody a iných služieb spojených s nájmom nebytových priestorov, a to za obdobie od januára 2010 ku dňu 31.5.2011.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že dôvodom, prečo súd prvého stupňa vyhovel žalobe je jeho právny názor, že medzi účastníkmi konania došlo k vzniku nájomného vzťahu založeného platnou písomnou zmluvou uzavretou medzi nimi dňa 23.9.2005 pod č. 26/25/2005 podľa zákona č.116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, v znení neskorších predpisov, na základe ktorej žalovaný ako nájomca užíval žalobcom mu prenajaté nebytové priestory, pričom za rozhodné obdobie nezapltil dohodnuté nájomné a úhrady za služby spojené s ich užívaním.

Pri uzatváraní nájomnej zmluvy sú prenajímateľ a nájomca viazaní predovšetkým kogentnými ustanoveniami zákona č.116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, v znení neskorších predpisov o nájme a podnájme. Podľa § 3 ods. 1 tohto zákona prenajímateľ môže nebytový priestor prenechať na užívanie inému (ďalej len "nájomca") zmluvou o nájme (ďalej len "zmluva").

Zmluva musí mať písomnú formu a musí obsahovať predmet a účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, a ak nejde o nájom na neurčitý čas, čas, na ktorý sa nájom uzaviera (§ 3 ods. 3, veta prvá citovaného zákona).

Podľa § 7 citovaného zákona ak výška nájomného alebo úhrada za podnájom nie je upravená všeobecne záväzným právnym predpisom, určí sa dohodou.

Odvolaacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci nie je opodstatnená.

Záver súdu prvého stupňa, že posudzovaná zmluva o nájme nebytových priestorov spĺňa zákonom požadované náležitosti platnej zmluvy o nájme v zmysle citovaného ust. § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. je správny, tak pokiaľ ide o predmet nájmu, ako i výšku dohodnutého nájomného.

Predovšetkým nemožno prisvedčiť námietke žalovaného o neurčitosti predmetu nájmu v situácii, ak z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že na základe dodatku č. 7 k zmluve č. 26/25/2005 o nájme nebytových priestorov uzavretej medzi účastníkmi dňa 23.9.2005, uzavretého dňa 25.11.2010 (č.l. 52 súdneho spisu), s účinnosťou od 1.12.2010 žalobca prenechal žalovanému na užívanie nebytové priestory v objekte obchodno - kultúrneho centra D. X. E. O. H.. Š. Č.. XX, nachádzajúce sa na prízemí a v suteréne objektu, a to: miestnosť č. 12 na prízemí o celkovej podlahovej ploche 46,60 m² a skladovú miestnosť č. S 20 v suteréne objektu o výmere podlahovej plochy 20 m², za účelom ich využívania na fotoateliérske služby a suterénne priestory na skladovacie účely, za nájmomné vo výške 131,70 eura mesačne/ročne v sume 1.580,40 eura (čl. III. Dodatku) a splátky úhrad za služby spojené s ich užívaním vo výške 189,20 eura, splatné spolu vo výške 320,90 eura vždy do 5. dňa bežného mesiaca na špecifikovaný účet žalobcu (čl. IV. Dodatku). Z uvedeného je i podľa názoru odvolacieho súdu nutné vyvodit', že predmet nájmu bol vymedzený dostatočne určite, navyiac (ako vyplýva z obsahu spisu i z odôvodnenia rozsudku) o rozsahu užívania nebytového priestoru nebol medzi zmluvnými stranami spor, pretože obe zmluvné strany nemali pochybnosti, čo je predmetom nájmu.

Prvostupňový súd rovnako správne uzavrel, že posudzovaná zmluva o nájme nebytových priestorov nie je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Aby sa právny úkon prial dobrým mravom, musí nerešpektovať niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Dobré mravy sú tak meradlom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania.

V danej veci žalovaný rozpor posudzovanej nájomnej zmluvy s dobrými mravmi pre neprimerane vysoké nájomné, ako odplatu za užívanie prenajatých nebytových priestorov, namieta nedôvodne. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že v prejednávanom prípade dohoda o výške nájomného v sume 131,70 eura mesačne/ročne v sume 1.580,40 eura za užívanie nebytových priestorov v objekte obchodno - kultúrneho centra D. X. E. O. H.. Š. Č.. XX, a to miestnosti č. 12 na prízemí o celkovej podlahovej ploche 46,60 m² a skladovej miestnosti č. S 20 v suteréne objektu o výmere podlahovej plochy 20 m², sa dobrým mravom neprieči. Bez ohľadu na to, že takto stanovená výška nájomného bola výsledkom slobodného vyjednanja medzi účastníkmi, s prihliadnutím na rozsah prenajatých priestorov a účel ich využitia, nemožno prisvedčiť žalovanému, že je neprimerane vysoká a likvidačná.

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že v súkromnom práve sa aplikuje zásada pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať), a to i v prípade, ak je to (následne) pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné. Účastník zmluvy si musí byť vedomý svojej zodpovednosti v zmluvnom vzťahu a nemôže zmluvu uzavrieť a následne bez ďalšieho namietať jej neplatnosť podľa vlastnej vôle.

Súd prvého stupňa ďalej správne poukázal na to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, že jeho dlh na nájomnom za označené obdobie voči žalobcovi zanikol započítaním s jeho peňažnou pohľadávkou z titulu žalobcom neuhradenej ceny za žalovaným vykonané za „totem pred „OKC“ a za to, že „osadil reklamné štítky na vchodových dverách a oblepil dvere na toaletách“.

Nepochybne prejav na započítanie je možné urobiť i v priebehu súdneho konania ako obranu proti žalobe. K započítaniu (kompenzáci) v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka je však potrebné, aby jeden z účastníkov urobil prejav smerujúci k započítaniu adresovaný druhému účastníkovi. Započítanie (kompenzácia) je totiž spôsob zániku vzájomne sa krycích pohľadávok dlžníka a veriteľa, ktorého základným predpokladom je: a) vzájomnosť pohľadávok, b) rovnaký druh plnenia, c) spôsobilosť pohľadávok na započítanie a d) právny úkon smerujúci k započítaniu. K zániku záväzku započítaním nedochádza automaticky, kedy sa pohľadávky stretli, ale na základe jednostranného právneho úkonu alebo dvojstranného právneho úkonu. Kompenzačný prejav je pritom možné urobiť až potom, čo sa pohľadávky stretli, t.j. od okamihu splatnosti tej pohľadávky, ktorá sa stala neskôr splatnou a má účinky spätne k okamihu stretu pohľadávok (ex tunc). Až v okamihu, kedy došlo ku splatnosti oboch započítavaných pohľadávok, dochádza k zániku pohľadávok následkom započítania, a to v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú.

V posudzovanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalovaný v priebehu konania na súde prvého stupňa nielen nepreukázal, ale v súdnej veci ani netvrdil, že urobil kompenzačný prejav adresovaný žalobcovi. Na uvedenom nemôže nič zmeniť skutočnosť, že tak učinil až v priebehu odvolacieho konania, čo oznámil vo svojom odvolaní (č.l. 84 súdneho spisu), naviac ak navrhol započítať svoju pohľadávku vo výške 871,67 eura, na základe faktúry č. 372013 zo dňa 10.10.2013 so splatnosťou dňa 17.10.2013, a žalobca vo vyjadrení k odvolaniu namieta, že žiadne práce v nej uvedené si u žalovaného neobjednal a ani nikdy pre neho neboli ani vykonané. Za takejto situácie potom kompenzačná námietka uplatnená žalovaným až v odvolacom konaní je síce skutočnosťou, ktorá nebola uplatnená pred súdom prvého stupňa, avšak nie sú splnené podmienky stanovené v § 205a ods. 1 O.s.p., podľa ktorého skutocnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej

príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

S poukazom na uvedené je nutné uzavrieť, že odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd odvolaním napadnutý vyhovujúci výrok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Z odôvodnenia rozsudku plynie, že výrok o trovách konania prvostupňový súd odôvodnil aplikáciou § 142 ods.1 O.s.p., ktorej správnosť spochybňuje žalovaný v odvolaní.

Otázku náhrady trov konania upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach § 142 O.s.p. a nasledujúcich.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Po preskúmaní tejto časti napadnutého výroku odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania správne vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., opomenul ale, že pre všetky zložky tvoriace trovy konania platí korektív vyššie citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., teda že musí ísť za všetkých okolností o trovy potrebné na účelné uplatňovanie práva. Povinnosť nahradiť trovy konania totiž zahŕňa iba tie trovy, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Kritérium účelnosti je pritom potrebné posudzovať u každej položky osobitne, inými slovami, priznanie nároku na náhradu odmeny za služby poskytnuté advokátom neznamená automatickú povinnosť priznať náhradu všetkých nákladov s pribatím advokáta spojených bez ohľadu na ich potrebu. Strana, ktorá je v spore neúspešná totiž nehradí úspešnej procesnej strane všetky jej náklady, ale len také, ktoré možno považovať za potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, inými slovami iba také, ktoré museli byť procesnou stranou nevyhnutne vynaložené na to, aby mohla riadne obhajovať svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na príslušnom súde.

Úlohou súdu je totiž v zmysle uvedeného nie je iba mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa výsledku sporu, ale musí súčasne uvážiť, či neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie či nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov.

Z obsahu odôvodnenia tejto časti rozsudku možno vyvodíť, že prvostupňový súd sa vyššie uvedenými zásadami dôsledne neriadil. O trovách právneho zastúpenia rozhodol na len na základe formálneho vymedzenia a výpočtu jednotlivých položiek - úkonov právnej služby advokáta žalobcu, avšak bez toho, aby sa zaoberal, či tieto trovy boli vynaložené účelne.

V tom smere je tak odvolacia námietka žalovaného dôvodná. Odvolací dôvod nesprávneho (neúplného) právneho posúdenia veci vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je tak naplnený.

Práve z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné ako rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti napadnutej odvolaním zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Neboli totiž splnené podmienky ani pre potvrdenie a ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho napadnutom výroku, nakoľko k správne rozhodnutiu veci sú potrebné podstatné (pre rozhodnutie zásadne významné) skutkové a právne závery, ktoré neučinil súd prvého stupňa. V opačnom prípade by odvolací súd odoprel účastníkom možnosť prieskumu správnosti nových, poprípade z pohľadu súdu prvého stupňa doposiaľ bezvýznamných skutočností (z hľadiska právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa), ku ktorým musí odvolací súd prihliadnuť z úradnej povinnosti.

Úlohou súdu prvého stupňa bude preto po vrátení veci opätovne rozhodnúť o trovách tak prvostupňového, ako aj tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.) a pri rozhodovaní sa vysporiadať so všetkými právne významnými okolnosťami, na ktoré poukazuje odvolací súd v tomto rozhodnutí a osobitne pritom posúdiť, či žalovaným namietané úkony právnej služby: predžalobná výzva pokus o zmier zo dňa 21.1.2011, vyjadrenie sa k odpovedi žalovaného zo dňa 7.2.2012 a opätovná výzva na zaplatenie, rokovanie s protistranou dňa 22.2.2012, porada s klientom dňa 18.3.2013, dňa 26.7.2013 a písomné podanie vo veci samej dňa 29.7.2013, sú účelne vynaloženými trovami, t.j. či boli vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom účastníka k predmetu konania.

Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.